

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY JEUNE

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΜΟΥ

ΟΥ ιχθί δέσει σφιχτά τὰ χέρια με σχοινιά, και τὸ φινιχὸ κομὶ μου σπάρσαε, στὴ θρόμβωκη ἀγκυλιὰ τοῦ δυνάτῃ κτισμένου. Παρὰ-λυμένη ὀλόετρα, ἀσπυράστρια γὰ ἄποστῶ τὰ δδελφὰ φιλημάτων του κα' ἔπειτα τὴν κτηνωδία του, χωρὶς μολαταίει νὰ λιποθυμῶσ ἀπὸ ἀρθρία καὶ φρίκη!...

Γιατὶ ἄραγε, καλὲ καὶ σεβάσιμῃ πάτερ; Γιατὶ ὁ δάμονας τῆς ἐκδικήσεως πώθησαε, κείνη τὴ στιγμή, στὴν ψυχὴ μου καὶ ποῦδσε τὴ δύναμι νὰ μὴ χάσῃ οὔτε μὰ λεπτομέρεια ἀπ' τὴν ἐκφρασα τοῦ παληανθρώπου ποὺ με τυραννοῦσε, καὶ ν' ἀποτυπώσῃ βαθειὰ στὸ μυαλό μου ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του, γὰ νὰ με βοηθήσουν ἀργότερα στὴν ἐκδικήσά μου...

Μουδιωσιμένως ἔπειτα ἀπ' τὴν ἔνοχη ἴδουσι ὁ ἀγγεῖος, ξυμνε ξαπλωμένος πλάι μου καὶ με κοιτοῦσε πείρογα. Στὰ τελευταία, ἔνοιωσε ἀνησυχία ἀπ' τὴν παρηγὴ ἀπάθειά μου, ἀπ' τὴ βουβαῖονά μου, κα' ἀπ' τὰ δοθάνοντα, γλαστὰ μου μάτια.

Κατσούφιασε καὶ ἡ ἀγοικωνίαταξ. Νόμισα πὼς θὰ με σκότωνε. Ἀν τὴναινε ὅμως, κα' ἔκανε φριχτὸ σαράμα: Πρώτα, γιατί ὄταν εἶνε κανένας κτηνάνθρωπος, πρέπει νάναί και σ' ὅλα τέτοιος. Καὶ ὅστερα γιατί ἡ ἀδυναμία του ἐκείνη, τοῦ κόσισε κατόπιν τὴ ζωή!...

Ἄλλὰ, ἄς μὴ βιάζομαι καλύτερα. Ἄς σὰς τὰ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή. Εἴπατε, λοιπόν, ὅτι κατσούφιασε κα' ὅτι ἡ ἀγοικωνίαταξ. Ἡ ἀπάθειά μου ὅμως, τοῦ ξανάδωσε θάρρος καὶ μοῦλε:

—Τυραννοῦσα θάσαι!... Θὰ ποιάξ τὸ κομὶ σου φαίνεται... Κί' ὅμως ἔφτυσα σπῖα, ὡς ὄταν νὰ σὲ τραβήξω ἀπὸ δοματιό μου... Μ' ἀρέσεις ὅμως, καὶ δὲν σὲ σκοτώνω... Θέλω νὰ βλέπωμάστε σιχνά...

—Κί' ἐγὼ τὸ θέλω... Τοῦ ἀποκορῖθιμα με στεγνὴ φρονή. Γιατὶ τὸ χατήρι σου, ἄλλωστε, συγνοετονοῦσα ἀπ' τὸ σοκάρι σου...

—Ἀλήθεια... Ἐσάντε χαροῦμενα. Ὅστε δὲν μοῦ κρατὰς κἀσαι... Εἶσαι καλόκαρδη, μὰ τὸ θεό... Θὰ σὲ λύσω... Θέλω νὰ κουνεναῖσοιμε λγάνα...

Μ' ἔβλεπε, κα' ἔμεινα κοντά του ἥσυχη. Ποιὸς ὁ λόγος, τώρα, νὰ τοῦ ξεφύγω;... Ἰσα-ἰσα ἤθελα τὴναι νάμα διαρκῶς κοντά του, ὡς ὅταν νάβρω εὐκαιρία, νὰ τόν...

Ἄς εἶνα... Ἐμεινα, λοιπόν, κοντά του ἥσυχη. Τὸ εἶδε, παραξενεύθηκε καὶ δὲν κρατήθηκε, ἀλλὰ μοῦλε:

—Μπᾶ... Κί' ἐγὼ νόμιξα πὼς θάσφιριδες!...

—Γελάσθηκες... Ἰσα-ἰσα μ' ἀρέσεις...

Τὰ εἶπα αὐτὰ τὰ λόγια, με ἀκαίθησῃ γυνάφας βυθισμένης πλάι στὸ βούρο. Τὸν κῆταξα ἐπιμονα στὰ μάτια, ἔνοιωσα στὴν ψυχὴ μου τὸ μαζὸ φωνιάκι τῆς φλιθῆσῃς κατάντας μου. τὸ ἀσταλο ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη κομὶ μου—μολυσμένο πετὰ ἀπ' τὸν ἀλήτη αὐτόν— με πονοῦσε, καὶ κατάντα προκαταβολικά καὶ ζουφά, τὴ γλῶσσα μᾶς χοίχροης καὶ τρομορῆς ἐκδικησῆσός μου...Μή... Μὴν με μαλόνας, πάτερ μου... Ἄκουσέ με πρώτα...

Τὸ ἔντονο βλέμμα μου τὸν ἐνοχλοῖσε καὶ σὲ μιά στιγμή με ρώτησε:

—Γιατὶ με κοιτάς ἔτσι;... Τί σοκάρι κῆβεται πίσω ἀπ' τὰ μάτια σου, ποὺ τόσο ἀστράφτουν πότε-πότε;...

Φοβήθηκε μήπως με νοιώσει, καὶ γλῶσσανα τὴναι μάτια μου. Κατάφερα μάλιστ'α νὰ τοῦ χαμογελάσω!... Τοῦ εἶπα ἥσυχα:

—Μὰ πὼς σὲ κοιτάω;... Μοῦπες πρὶν νὰ κουνεναῖσοιμε λγάνα, καὶ περιμένω... Πρῶτα με...

Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ;...

Ἀνακολούθησε καθήσυχασμένος. Χασοκορῖθιμα δυνάτῃ, δώσθας τὸ προσέφαλό του, σκεπάσθηκε με τὸ λογιόριζο σεντόνι του, θέλησε νὰ με σκεπάσῃ κα' ἐμένα, κα' ἐνὸ προσπαθοῦσα νὰ κρύψω τὴν ἀρθρία μου, κρύβοντας τώρα νυσταγμένα:

—Τὰ σαγόνια μου θὰ ξεκαρφοῦθῃν ἀπ' τὸ χασοκορῖθιμα... Θὰ πάρω ἔναν μαζὸ ἔντο... Ἐσοῦ νυστάξεις;...

—Ποῦ... Εἶμαι καὶ κοιρασμένη...

—Τότε κοιμήσον λίγο κα' ἐσὺ... Μὴ ζήτησης νὰ γύρης, ὅμως, γιατί ἡ πόρτα εἶνε κλειδομένη, καὶ τὸ κλειδί χοιμένο κάτω ἀπ' τὸ στρόφια μου...

Ἀναγύλασα. Ἡ κόλασι μώσταιλε, κείνη τὴ στιγμή, ὅλη τὴ χαρὰ ποῦδουε στὸ σκοτερὰ βασίλειά της, καὶ τὰ μάτια μου φλογεβόλησαν ἀπ' τὴν προσέγγισι τῆς ὑπέρτατης στιγμῆς: Τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς ἀνεκφραστῆς, ποὺ θὰ ἔξῃνα τὸ φαρμάκ'α μᾶς ἀγρίας ἐκδικήσεως ἐπάνω στὸ βούριζο κομὶ τοῦ τέρατος ἐκείνου...

Μὰ ἡ φρονιμάδα δὲν μώδεταιε ποτέ. Ἐνοιωσα ἀμέσως τὴν ἐπιζίνουνη γκάφα, στὴν ὁποία ἀσυναίσθητα γλυστοροῦσα, ἔροφα πέλλο ἀδιάρρηκτο φαρμάκιμα στὰ λαυτερά μου μάτια, ἔκρημα στὰ κατάβαθα τῆ ζωῆς σφραγισί μου, κα' εἶπα χαμογελῶντας:

—Φοβήσθηκε!... Μὰ ἂν δὲν σ' ἤθελα κα' ἐγὼ, μποροῦσες νὰ με τραβήξῃς ἀπὸ ἐμὲ... Πῶς θὰ σοῦ φύγω τώρα;...

Μὲ κῆταξε κατάλακτος:

—Ὅστε!... Κί' ἐγὼ ποὺ παραμόνενα κάτω στὴν πόρτα, περσιμόνονα νὰ περῶσῃ γὰ φῶνας!... Γιατὶ δὲν μωδῖνες νὰ καταλάβω πὼς με θέλεις, ἀλλὰ μ' ἀναγκάζεις νὰ σὲ φιλῶξω, νὰ σ' ἀπαλάξω ἀπὸ τομα, τὴν ὅρα ποὺ περνοῦσες ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο, νὰ σοῦ βουλώσω τὸ στόμα καὶ νὰ σὲ τραβήξω ὡς ἐδῶ με χίλια βῆσανα;...

Κάγωσα προσποιητὰ. Ἐπειτα σοβαρεύθηκε, ἔβλεπα χαδιόριζα τὴ φρονή μου, τοῦδουσα ἐνε πεταχτὸ φιλί στὸ στόμα—ναί, τὸν φιλῆσα!—καὶ μοιροῖορῖσα συγχρότως:

—Κουτέ... Καὶ τί σημασία θάξε τότε, γὰ μένα, ἂν ἐρχό-μουν μόνη μου σὲ σένα;... Εἶμα γυναίκα... Θέλω νὰ με καταγῆσῃ... Θέλω νὰ νοιώσω δύναμι... Μ' ἀποπῆξῃ ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο ὅπως ἡ ἀγάγη τὴ μύδα, καὶ μ' ἔφαρες δομέσα... Χρειάστηκε νὰ με δέσης, γιατί ἀνυστεκῆσῃ... Καὶ τώρα παραξενεύσασ;... Μὰ εὐμωστε ἔδες, φίλε μου... Ἐδες...

Γέλασε, Μοῦδουσε πίσω τὸ φιλί μου, καὶ με ἰκανοποιημένον τὸν ἐγαθίονε του—ἀντάξε τώρα καὶ γὰ κατακτητῆς—ἔβλεψε τὰ μάτια του, ἐνὸ κα' ἐγὼ μωδῖνενα ἔπειτα τὰ δεκά μου...

Στριφογύρισε δύο-τρεις φορῆς. Συναμάεμνη, σάν γάτα σπὸ κωρῆτα, τὸν παραμύλιαγα με ἀγνια. Ἡ ἀνάσα του ἄρχισε νὰ βουραῖνι, τὸ στήθος του τὸν δαυμόλλο ἀνασφραμονόταν ποὺ καὶ ποῦ, κα' ἔνα ρυθμικὸ ροχαλιπὸ κοποταν γυμσε τὸ στενὸ δοματιό ποὺ μωδῖνε στα νεύρα...

Ἄρχισα τότε κα' ἐγὼ νὰ ἐφασοῖξω τὸ σχέδιό μου: Στριφογύρισα σιγά-σιγά, ἔπειτα πῶ ζωηρὰ, ἔβλεπα πὼς ροχαλιπῆ, τὸν σκοντοῦσα μαλακά, πὸ βῆσαι κατόπιν, κα' ὅταν θεβαῖώθηκε πὼς ὁ ἔντος του—ἔντος κτήνοῦς—ἦταν βαθύς, ξεγλύστορησα σιγά-σιγά ἀπὸ κοντά του, καὶ πήδησα κάτω...

Στηρώθηκε τότε ὀρθή, μεταμορφωμένη ἀπὸ μιά μῦσσα παγερῆς ψυχραμῆς ποῦβαλα σπὸ πρόσωπό μου, καὶ με ἤρεμες κινήσεις ξεσκολοῖσῃνα σπὸ ἐργλημα ψυχῆς, ἔδουσα κόμπους καὶ θηλειῆς ἔτοιμες σπὰ σκονιά, με τὰ ὁποία ἤμουν ἡ ἴδια πρὶν δευμένη...

Πέρασα μιά θηλειὰ σπὸ λαμόνυ, ἄλλη μιά ὀλόγυρα σπὸ κομὶ του, καὶ κῆτη στα πόδια του. Τό-

ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ

(Πινὰξ τοῦ Σιχελ)

τε μόνο ο κτηνάνθρωπος αυτός ξύπνησε, όταν τις είχα πει σφίξει, και τις είχα στερεώσει γερά, στα σιδρένια ποδαρικά του ξύλινου κρεβάτιού του...

Αντιστάθηκε, αψίλαξε, βίλαστημιούσε, μα ή θηλειά του λαμιού του, σφιχτά στερεωμένη γύρω του, τον πονούσε φριχτά και τον ανάγκασε γρήγορα να μείνει άκίνητος. Ή φωνάρες του διως γινόντουσαν επικίνδυνες, και σε μια κατάλληλη στιγμή—την ώρα που τσίριζε ξαφνικά το άναμμένο σπερματόστο, και τον έκανε ν' ανατριχιάσει και να γυρίσει προς τή χει—τοίγχεσα βίαια στο στήμα την άερα του κουρλιωμένου σεντονιού του...

Έπειτα, βλέποντάς τον να λούζεται από ιδρώτα άγωνίας, και να ξερυσιά επίμονα με τή θρόβανιχτα ρουθούνια του, πήρα απ' τή τροπέλι ένα μικρόφαρδο μαλαίο τής κουζίνας, και στάθηκα αντίκρου του όρθη μ' ένα διαβολικό χαμόγελο στα χείλη μου...

Υστερα μ' ένα ξέπασμα άγριας χαράς, μούγκρασα :
—Ή σισρά μου τώρα, όρχιστε !..

Και τή όπλιωμένο με τή μαχαίρη μικράστο μου σφράθηκε ψηλά, στάθηκε μετέωρο λιγάκι, κ' έπειτα έπεσε με δύναμη στο πρόσωπό του, ενώ τ' άσπερφερά μου μάτια σφάλιχαν γοργά και κούφητραν πίσω απ' τις κωχιές κουρτινες τών βλεφάρων μου, σάν ν' άφιδάζαν προκαταβολικά πού θάβλεπαν τή μολυσμένο αίμα του άτιμου... Τόν χτύπησα... Τόν χτύπησα... Δέν θυμάμαι πειά κ' έρω πόσες φορές...

Κάτοτε, έπιτέλους, σταμάτησε ή λύσσα μου. Μα έπάνω στο βρώμικο κρεβάτι βρισκόταν πειά τή πτώμα του άνανδρου κακούργου, άνισκου τώρα να λερώση— με τή μολυσμένη άνάσα του— κ' άλλες ψυχές, πλασμένες για μια άσπλη ζωή!...

—Τέχνον μου, γιατί διάβηρες σέ αίμα, έστο και λερωμένο ;...

—Πάτερο μου, ό άνθρωπος αυτός μ' έφριξε στο βούχορο... Κι' αυτός ό βούχορος ήταν τέτοιος, πού μοναχά με αίμα ξεπλένονταν...

—Υπάρχει και Λικασσίνη, τέχνον μου...

—Δέν φτάνει ή Λικασσίνη σέ τέτοιες περιπτώσεις... Μοναχά ή άγρια έκδίκηση μερούδες να ξεπλύνει τήν άνατανόωθη κατατροφή τής άγνοότης μου και ν' απέλμωξη τή Κοινωνία απ' τήν άπειλητική οαπίλα ένός γαιρηνιασμένου μέλους τής...
—Τέχνον μου, δέν τοίμω να σέ καταδικάσω... Σου δίνω τήν εχθρή μου—για στήχημα προσωρινό τής συγγλονισμένης από μια τέτοια δοξασιά πηχής σου—και θα παρακαλέσω όδύθεσμα τόν ασάχηκό μας άλάστη να σίξει μ' έπειζεια τή ματιά Του έπάνω στο βαρύ σου κρατίδιο...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μπαζού φίλων ;
—Έχεις σαγούρα ;
—Όχι, δέν αγοράζω πειά !
—Γιατί ;
—Γιά να σ' αναγκάσω... να κόρης τή κόπνισμα !

—Κατηγορούμενε, έβλεπες πέπτε δεμάτια άχρω από τήν άποθήκη του μηρυκού. Τι σ' ανάγκασε να τή κόρης αυτό ;
—Ή... πεινά, κούρε πρόεδρε !

Σέ μια έγθεσι ζωγραφικής. ***
'Εν α ρ ε π α ρ χ ι ώ τ η ς . — Καί πόσω έχει αυτή ή εικόνα ;
'Ο ρ ε γ ο ά φ ο ς . — Πέντε χιλιάδες δραχμές, κούρε,
'Ο ε π α ρ χ ι ώ τ η ς . —Τί λές, άδερφέ ! Έγώ χθές αγοράσα στο δρόμο κατόμα Μένγα Άλξσανδρο με 15 δραχμές κ' έσύ μου χητάς πέπτε χιλιάριμα για έναν παληομαρά !..

Σέ σιναναστροφή.
—Δέν τραγουδάτε τίποτε, δεσποινίς ;
—Μά είνε τόσο ξένοι εδών... και...
—Και ντρέπεσθε ;... Μή σάς μέλλει, άμα άρχίσετε θά... φύγουν όλοι !

Στό Δικαστήριο. ***
'Ο π ρ ό δ ρ ο ς . — Είνε αλήθεια ότι έχρίτησες αυτόν τόν άνθροπω τόσο βίαια ;
'Ο κ α τ η γ ο ρ ό ς . — Ήν άλήθεια είνε ότι μ' έφερε σέ πολή δύσκολη θέση, γιατί είνε ένας ήλιθος.
'Ο π ρ ό δ ρ ο ς . (θυμωμένος). — Πιρόσξε καλά ! Καί οι ήλιθοι είνε άνθροποι, διως έσύ κ' έγώ !..

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στήν Ίσπανική Βουλή ύπεβλήθη πρό μινός ένα νομοσχέδιο διά του όποιου έπιτρέπεται στις διασηγοίνες πού έχουν πεναστιά άσχη οι τού επαγγέλματος των να διορκώνται εισογγελλίς.

—Δώδεκα άεροπόροι έτοιμάζονται να διασχίσουν κατ'ά τά τέλη 'Ιουλίου τόν Άτλαντικόν, έν τής Άμερικής στην Εδρόπτη.

—Μεταξύ αυτών θα είνε και ό Άμερικανός άάσσορ τής άεροπορίας Ρόττσο Ουίλλιαμς, ό όποιος άναγορώντας έν Ν. Υόρκη, θα έλθη διά μας πτήσας και άνευ οδδενός διαμέσου σταθμού στην Ελλάδα. Θα ξεκινήση δηλαδή από τή Ν. Υόρκη τή πρωτή τής 24ης 'Ιουλίου και θα βρίσκεται στην Ελλάδα τή μεσημέρι τής 27ης 'Ιουλίου.

—Κάθε Άγγλος γράφει 55—60 έπιστολές τόν χρόνο.

—Ή άναλογία τών σκύλων στην Άγγλία είνε 60 επί 1000 κατοίκων.

—'Ο Γερμανός ύγεινολόγος Φρόντς Μπαίξεν έκαμε πρό ήμερών μια διάλεξι στο Λογοικό Ίνστιτούτο του Μονάχου σχετικάς με τή ζήτημα του ύπνου.

—'Οπως έθεβαίωσε ό δόκτωρ Μπαίξεν, ή τοποθέτησις τής κλίνης καίει σπουδαίο ρόλο στο ζήτημα του ύπνου.

—Ή καλύτερη θέση τού κρεβάτιου είνε με τή κεφαλή προς βορράν και τή πόδια προς νότον. Ή χειρότερη δέ, με τή κεφαλή προς δυσμάς και τή πόδια προς άνατολάς.

—Στό Βέλγιο διατηρείται ακόμα ένα αρχαίοτατο έθιμο, παρόμοιο του όποιου δέν ύπάρχει σε καμμιά άλλη χώρα :

—Τήν ήμερα τής Πεντηκοστής, κάθε χρόνο, γίνεται διαγωνισμός σπίνου στις πλατείες τών πόλεων και τών χωριών. Όσοι έχουν σπίνους, τούς φέρουν μέσ' στα κλουβιά τους, στον τόπο του διαγωνισμού. Τά κλουβιά είνε σκελετωμένα μ' ένα λευκό ύφασμα, κάτω από τή όποιο οι σπίνι σπασούν.

—Σέ μια όρισμένη στιγμή ό δήμιωχος του τόπου δίνει τή συνήχημα. Τά κλουβία ξεσκεπάζονται και οι σπίνι αρχίζουν να κελάρουν όλοι μαζί.

—Βραβεύεται δέ ό σπίνος του όποιου τή κελάρχημα θα διαρκέση περισσότερο ώρα και θα κόρη τις μελωδικότερες τριλλίες.

—Στόν βραβεύόμενον ό δήμιωχος προσφέρει 5.000 φράγκα κ' ένα πολυτελέστατο κλουβί.

—Όπως σ' έδω τις μεγαλοπόλις τής Ίταλίας ύπάρχουν ειδικά φεστοράν, τών όποιων τή μενού άποτελείται άπυκτιστικά από βασιμάχους και χελώνες, μαγειρευμένους κατ'ά διαφόρους τρόπους, έτσι και στο Παρίσι λειτουργούν παρόμοια φεστοράν, πού μαγειρεύουν διάφορα φραγητά με κρέας μικρών κουνιαριών και κροκοδείλων !

—Στήν Άγγλία ή μόδα τών άνδριών ένδυμάτων για τις γυναίκες γεννιέσεται κατασταλητικά. Σήμερον με μια τελευταία στατιστική, οι διάφοροι οίκοι μόδας του Λονδίνου, παρέδωσαν κατά τόν λήξαντα μήνα Μάϊου σέ κούρες και δεσποινίδες 37.820 άνδρωκές ένδυμασιές κατασκευασθείσας επί μέτρο.

—Στις άνατολικές άκτές τής Γροιλανδίας βρίσκεται μια φουλή Έσκιμώων, τήν όποια για πρώτη φορά άνεκάλυψε ό Άγγλος έξερευνητής Χόλμ, στή 1882.

—Οι κάπνιστοι τής φουλής αυτής άνήρχοντο τότε σέ 570. Τελευταία πού τούς έπισκέφη ή Νοσβηγός έξερευνητής Μάθιασον, δέν βρήκε από αυτούς πού άπό 60. Ή μόνη τους άσχολία είνε τή κνίχη τής φουής και τής λευκής άρτοου, από τή όποια και τρέφονται.

—Τήν περασμένη οδομάδα στό Μαιενθίο τής Πάρμας, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι ενώ ή μητέρα του είχε πεθάνει πρό δύο ώρών. Τό γεγονός αυτό συνέβη από τις έξής τραγικές περιστάσεις :

—Ή Μαιενθίνα Περονίτση είχε πάει στό Δημαρχείο τής πόλεως να ζητήση ένα εισιτήριε για τή Μαιενθίο, γιατί ήταν έτοιμωγεννη. Τό Δημαρχείο έπισκευαζόταν και τήν ώρα πού ή Μαιενθίνα έφευγε απ' αυτό, ένα τεράστιο δοκάρι έξερυε από τή χείρια τών έργατών και τή χτύπησε κατακρίφαλα.

—Όταν τή μετέφεραν σ' ένα ιατρείο, είχε πειά ξεψυχήσει. 'Ο γιατρός πού τήν έξήτασε, διάταξε τότε και τήν μετέφεραν στό Μαιενθίο, όπου κατόπιν έπευβάσεως έφεραν στή ζωή ένα ύμείστατο κοριτσάκι.

—Κατά τις άνακωνώσεις τών ειδικών γεωλόγων, πού παρακολούθησαν τήν τελευταία έκρηξι του Βεζουβίου, ή έκρηξι τής λάβας από τόν κρατήρα του ήφαιστείου γινόταν με ταχύτητα δέκα χιλιομέτρων στο λεπτό.

—Από τή Νορβηγία έξάγεται κάθε χρόνο στό έξωτερικό μουρουνέλαιο αξίας 715.000 λωρών.
Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

